

Samfunns 20/11-92. *liv* Du må ikke tåle så inderlig vel, den urett som ikke rammer deg selv

Jeg skrev engang i S.liv at bibelen er den bok som mest av alle har brakt ulykke over mennesketheten. At så er tilfelle finner jeg et nytt bevis på når en ser hvordan bibelen brukes som sannhetsprov i et misforstått forsvar av den Israelske stat og de ugjerninger den bedriver mot et annet folk. Den religiøse kristenhet, fra liberal statskirke til ytterste sektorden, finner i bibelen forsvar for de forbrytelser som her blir begått. I sin religiøse rus, med bibelen i hånd og med sin innbilte Gud som vitne gjør disse menneskene en himmelropende urett til rettferdighet.

Dette er selvsagt ikke noe nytt i historien. Mennesket har alltid vært sin egen lykkes eller ulykkes smed. Vi har ved ubevisst og ukontrollert fantasi skapt oss hekser og troll, Gud og religioner, hellige skrifter og ideologier. For alle disse fantasifostre har vi villig ofret velferd og liv og så

ofte skapt oss et sant helvete her på jord.

Av alle de nevnte fantasifostre anser jeg religionen å være den verste svøpe for menneskene gjennom tidene.

Vi har i vår fantasiskapte Guds navn og med bibelen i hånd, på den mest bestialske måte, nærmest utryddet folkeslag som t.d. indianerne i Amerika. Vi har i samme Guds navn brent tusenvis av kjettere på bålet. Og vi har ut fra vår bibel, lenge før Mein Kampf ble skrevet, sådd det jødehatet som ble jødernes skjebne.

I dag, når jødene selv øver urett, bruker vi døde bokstaver fra den såkalte hellige skrift til å forsvare uretten og vi godtar alt dette ut fra den formørkede tro at dette er Guds vilje og skjebnebestemt.

Artikkelen – Det blodrøde israelhatet – i S.liv av 1. oktober 1992 vitner om en tankegang

som vandrer på stier som er godt opptråkket av den mest fundamentalistiske bibellære om at et folk er gudeutvalgt til å herske og øve urett over et annet folk.

Forfatteren nevner ordet historieløs. Hans egen artikkel må da vitne om den totale historieløshet.

Ingen åndelig oppgående kan vel benekte at det var jødene som i 1948 stormet Palestina. Dette skjedde ved en terror og et barbari overfor den fastboende befolkning som kan sammenlignes med tyskernes fremferd i 2. verdenskrig. Det kan her nevnes at befolkningen dengang var 90% arabere. Resultatet av jødernes invasjon og terror var at over 700 000 palestinere flyktet og havnet i flyktningeleire i Gaza og Libanon. Der har de holdt til under de mest kummerlige kår i snart 50 år, og fortsatt uten å øyne noen mulighet til å komme ut av sin umenneskelige tilværel-

se. Er det å undres over at dette skaper motterror og terrorister?

Jeg antar at følgende episode forlenget er glemt og at det slett ikke rører vår selvgode sjel. Jeg tillater meg likevel å minne om at millitante Israel-vennlige grupper for et par år siden stormet inn i palestinske flyktningeleire og slaktet ned hundrevis av kvinner og menn, unge og gamle. Dette skjedde mens israelske offiserer sto og betraktet det hele med kikkert.

Det hevdes, begrunnet i bibelen, at jødene har krav på sin slektsjord etter 2000 år i landflyktighet. Hvilken rettsopfatning og moralopfatning er det man her hevder?

Dette krav er grunnet på en primitiv og barbarisk tankegang fra en primitiv og barbarisk tid i jødernes historie. Her demonstreres en annen tids moral- og rettsopfatning som totalt strider mot det vi i dag oppfatter som rett og

moral og mot alt det vi oppfatter som akseptabel oppførsel både individuelt og kollektivt.

Hvordan kan disse menneskene hjernevaske oss alle til å godta dette fordi de utleder dette fra en tusenårds påstått hellig skrift? Og ennå verre. Hvordan kan det gå til at disse menneskene får oss til å godta og dermed medvirke til den himmelropende urett overfor palestinerne i nå snart 50 år.

Vi omgås begreper som slektsjord og 2000 års odelsrett med letthet når det gjelder forholdene i det tidligere Palestina.

Burde vi ikke tenke på hvordan vi selv ville stille oss dersom vi sto overfor de samme problemer?

Tillat meg her en analogi: Vi vet at det i dag lever flere amerikanere som har sine slektsaner fra Norge enn nordmenn som

forts. side 8

Du må ikke - - -

lever i vårt land i dag. La oss tenke den tanke at alle disse amerikanerne en dag sto utenfor vår stuedør og forlangte sin slektsjord tilbake. Hvordan tror herr Brodeid at folk i f.eks. Gudbrandsdalen eller Vinstra ville reagere? Jeg tror ikke en behøver å utbrodere dette mere.

Kanskje kan en si at sammenligningen halter, men det bare i den forstand at amerikanerne antakelig ville se på oss som brødre og sitt eget folk. Selv om de har makten så ville de antakelig ikke fordrive oss til flyktningeleire på Finnmarksvidda.

Jeg er overbevist om at det var-

en total feil at verdenssamfunnet tillot jødene å okkupere Palestina i 1948 og i årene som fulgte. Når så galt skjedde burde FN ha påseitt at deres direktiver ble fulgt og at de to folk kunne leve som likeverdige partnere.

Jeg har som de fleste andre mennesker sympati overfor jødene og føler like mye avsky for alt det forferdelige som skjedde dette folk under siste krig som ethvert normalt menneske.

Men hånden på hjertet. Var det ikke først og fremst i Europa at forfølgelsen og utryddelsen skjedde?

Er det rimelig at det palestin-

ske folk skal unngjelde for vår enorme synd og skyld overfor det jødiske folk?

Jeg ønsker ikke å være uærbødig overfor jødene og heller ikke å fleipe med alvorlige ting. Jeg tillater meg likevel å spørre: Hvorfor tildelte man ikke en del av Tyskland til jødernes land? Eller for den saks skyld, Hede-mark i Norge.

Jeg anser Tyskland å ha den største skyld overfor jødene, men jeg tror heller ikke vi er så rene at vi kan kaste den første sten. I hvertfall ikke på uskyldige.

Arnold Bekkevold

103779